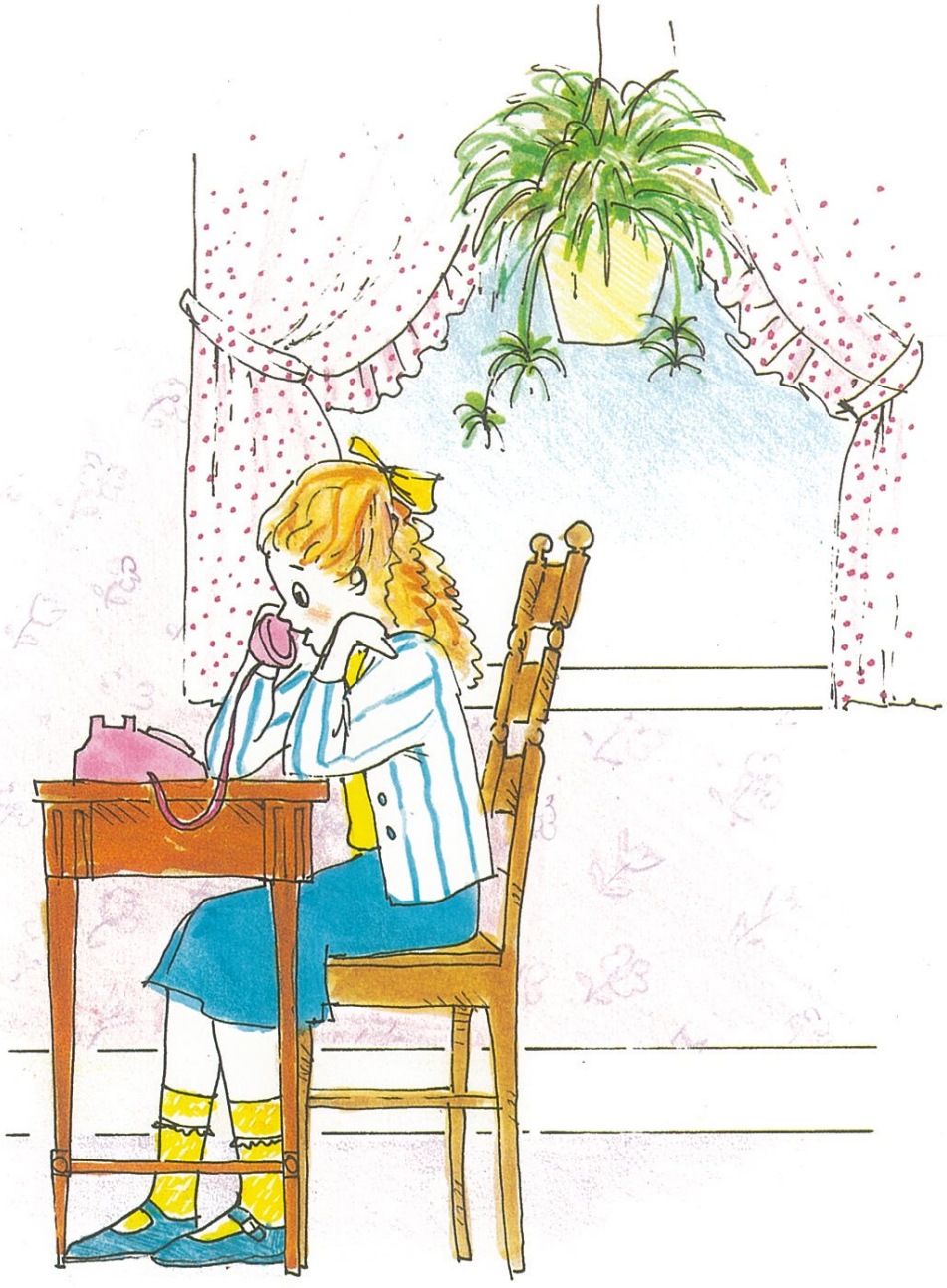

הָיָה הָיוּ שְׁתֵּי חֲבֵרוֹת טוֹבוֹת,
שֶׁגָּרוּ זוֹ מוּל זוֹ, מִשְּׁנֵי צִדֵּיהָ שֶׁל שְׁדֵרָה רְחָבָה.

לְמִימִי הָיוּ תַּלְתַּלֵּי זָהָב אֲרֻכִּים וְעֵינַיִם חוּמוֹת. הִיא גָּרָה עִם אָבִיהָ וְאִמָּהּ בְּבַיִת יָפֶה וּמְרֻוָּח, בִּצְדָדּהּ הַמִּפְאָר שֶׁל הַשְּׁדֵרָה.

לְסִימִי הָיוּ צַמּוֹת חוּמּוֹת
וַאֲרֻכּוֹת וְעֵינַיִם כְּחֻלּוֹת.
הִיא גָּרָה בְּבַיִת קָטָן וְיָשָׁן
עִם הוֹרֶיהָ, אֲחֶיהָ וְאַחְיוֹתֶיהָ,
בְּצִדּוֹ הַצָּנוּעַ שֶׁל הָרְחוֹב.

בְּכָל בֹּקֶר, הָיוּ שְׁתֵּי הַיְלָדוֹת
נִפְגָּשׁוֹת בְּפִנַּת הַשְׁדֵרָה וְצוֹעֲדוֹת
יַחְדָּיו לְבֵית הַסֵּפֶר. הֵן יָשְׁבוּ זוֹ לְיַד
זוֹ בַּכִּתָּה וְשִׂחֲקוּ יַחַד בַּהַפְסָקָה. הֵן
כִּבְּדוּ זוֹ אֶת זוֹ בָּאֹכֶל שֶׁהֵבִיאוּ
לַאֲרוּחַת עֶשֶׂר וְהֵכִינוּ בְּיַחַד אֶת
שִׁעוּרֵי הַבַּיִת
אַחֲרֵי הַלִּמּוּדִים -

